

Sygn. akt III CNP 11/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa J. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 grudnia 2010 r.,

**odrzuca skargę, zasądza od powódki na rzecz Skarbu
Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 3600 (trzy
tysiące sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 grudnia 2010 r. oddalił apelację powódki J. L. od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 21 września 2010 r., zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwu kwotę 5.400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego oraz przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w N. na rzecz adwokata J. B. kwotę 6.588 zł w tym kwotę 1.188 podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a *limine*. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymagane przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Przedmiotowa skarga nie spełnia przede wszystkim konstrukcyjnego wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c., które - jak stwierdził Sąd Najwyższy - jest spełnione jeżeli skarżący wykaże w wyczerpującym i nie budzącym wątpliwości wywodzie prawnym, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W przedmiotowej sprawie istniała bowiem możliwość wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego. Jeżeli zatem powódka miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r. V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w tym przepisie wymaganie konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony, pogłębiony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, rodzaj, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14).

Rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymagania. Skarżąca nie określiła postaci ani rodzaju szkody, jak również czasu jej powstania ani związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego wyroku. Nie przedstawiła też żadnych dowodów ani ich surogatów uprawdopodobniających wystąpienie szkody i czasu jej

powstania. Wskazała jedynie, że poniosła szkodę polegającą na braku możliwości dysponowania swoim majątkiem.

Biorąc to pod uwagę należało uznać, że skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym rozstrzygnięto na podstawie art. 98 w związku z art. 424¹² i art. 391 § 1 k.p.c.